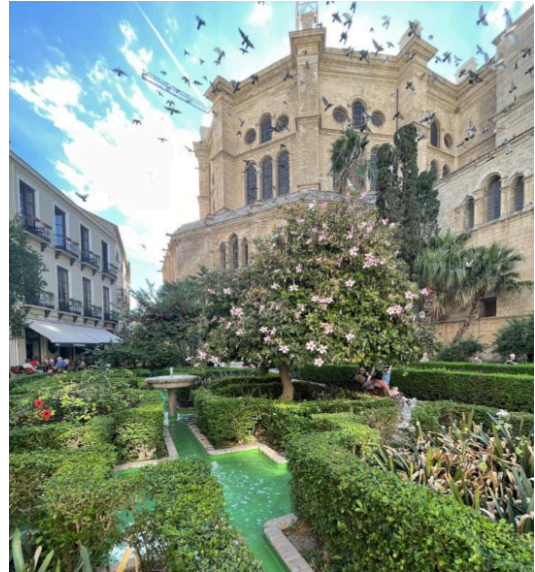

Egy hét Malagán

Az elmúlt héten ismét lehetőségem volt részt venni egy egyhetes Erasmus+ tanfolyamon Spanyolországban. A helyszín Picasso, illetve Antonio Banderas szülővárosa, Malaga volt, a kurzus címe pedig: All Children are Special-Strategies for Behaviour Management for Children with Special Needs (Minden gyermek különleges – viselkedéskezelési stratégiák speciális igényű gyermekek számára). A cél az volt, hogy a résztvevők jobban megismerjék, hogyan lehet a különböző képességű, háttérű és igényű gyermekeket befogadó és elfogadó módon nevelni és tanítani. Kíváncsian vártam milyen módszereket, technikákat fogok tanulni az 5 nap alatt. Az első nap leginkább ismerkedéssel telt. A csoportban 18-an voltunk, 6 nemzetiségből. Olaszok, svédok, lettek, litvánok, szlovákok és kicsi a világ, rajtam kívül egy magyar kolléga volt még a csoport tagja, szintén Kecskemétről. A képzőnk egy spanyol tanárnő volt, aki a közös munka elejétől kezdve nagyon igyekezett, hogy a nyelvi nehézségek ellenére mégis jól működjünk együtt csapatként. Kaptunk egy kis tájékoztatást arról, mit érdemes megnézni a városban, milyen helyi ételeket kóstoljunk meg mindenképpen. Azután beszélgettünk a különböző iskolarendszerekről, kihívásainkról, majd Iris, a képzőnk egy nagyon erőteljes hasonlattal indította a közös munkát. Mindannyian repülővel érkeztünk Malagába és megkérdezte, emlékszünk-e a stewardessek mondandójára, amit a felszállás előtt hallgattunk meg. Van benne egy olyan rész, hogy ha az oxigénmaszkokat használni kell, először a sajátunkat tegyük fel, hogy azután segíthessünk másoknak. Azt gondolom, ez nemcsak tanárként, de emberként is nagyon fontos. Ahhoz, hogy segíteni tudjunk másoknak, saját magunknak, magunkkal rendben kell lennünk. Ez a vezérgondolat végigkísérte a hetet. Nem

csak technikákat tanultunk, ami segíthet a gyerekeknek a csoportban való munkában, de különböző gyakorlatokkal önmagunkat is jobban megismertük.

Különösen tetszett, hogy a tréning gyakorlatorientált volt – nemcsak elméleti tudást kaptunk, hanem kipróbálhattuk a tanultakat játékos, kreatív, néha határainkat feszegető formában is. Gyakoroltuk az értő hallgatást, az asszertív kommunikációt. Különböző mozgástechnikákkal igyekeztünk megfigyelni a körülöttünk levő teret, határainkat, illetve egy mozgás- és táncterápiászerű önismereti gyakorlattal próbáltunk kapcsolódni az érzéseinkhez. Tanultunk az „érzelmeink kerekéről”. Sokat beszélgettünk arról, hogy az, ahogyan „létezőnk” az osztályteremben visszatükröződik a gyerekek által. Az is központi téma volt, hogy mennyire fontos, hogy ki tudjuk fejezni szükségünket, határainkat, s erre megtanítsuk diákjainkat is, valóban erről szóltak gyakorlataink. Ugyanis mindenkinél, így a speciális nevelési igényű gyerekeknél is a problémák, szükségek egyértelműsítése, tisztázása segíti a megoldás megtalálását is. A tanfolyam nemcsak szakmailag, hanem emberileg is nagyon gazdagító volt.

A hét alatt a két szlovák kolleganővel töltöttem sok időt. Próbáltuk ízig-vérig átélni a spanyol életérzést, így esett, hogy este 10-kor ültünk be egy étterembe vacsorázni. A helyieknek ez teljesen természetes, hiszen náluk a reggel is leghamarabb 9-kor kezdődik. Mi azonban majdnem elaludtunk, mire megkaptuk a vacsoránk és megenni sem bírtuk, hiszen az a gyomor, ami nincs hozzászokva a kései evéshez, elég hamar elkezd lázadni egy adag paella láttán este 10 után. A közös vacsorák, városnézés során újra megtapasztaltam, milyen jó is az, ha az ember képes a nyitottságra. Értékes beszélgetéseket, akár maradandó kapcsolatokat nyerhet vele. Számomra a tanfolyam mellett ez a másik legfontosabb hozománya az Erasmus programoknak, ami miatt idén is jelentkeztem rá. A tanfolyam végére nemcsak új tudással lettem gazdagabb, hanem újra megerősödtem abban, hogy minden gyermekhez van kulcs és hogy pedagógusként nekünk az a feladatunk, hogy ezt megtaláljuk. Ehhez természetesen ismernünk kell többfélét, legyen az fogazott-, lapos-, mágneses-, kapu- vagy autókulcs és így tovább. Biztos vagyok benne, hogy a tanultakat a jövőben hasznosítani tudom majd a munkámban, és hálás vagyok azért, hogy részese lehettem ennek a programnak ebben az évben is.

Nagy Anna